

**מ"ת 14/07/14608 - מדינת ישראל נגד מוחמד מנצור, עלי אחמד
מנצור**

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 14/07/14608 מדינת ישראל נ' מנצור(עוצר) וOTH
תיק חיצוני: 6-83540-2014

בפני כב' השופט ד"ר אוהד גורדון
מבקשת מדינת ישראל
נגד
1. מוחמד מנצור (עוצר)
2. עלי אחמד מנצור (עוצר)
משיבים

החלטה

בפני בקשה למעצרם של המשיבים עד לתום ההליכים.

רקע וティיעוני הצדדים

- כתב האישום מייחס מעבירה של תקיפה שוטר, לפי סעיף 274 לחוק העונשין, תשל"ג-1977, וכן עבירה של כניסה לישראל שלא כדין לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תש"ב-1952.
- כפי הנטען, ביום 26.6.14 שהו הנאשםים בשכונות בית חנינה ללא היתר. שניגש שוטר לרכב בו שהוא, פתח את דלת הנהג והחל בביצוע מעצרו של האחרון, תקפו המשיבים שישבו במושב האחורי את השוטר במכות אגרוף בראשו. בהמשך יצאו מהרכב והחלו להימלט עד שנלכדו בסמוך.
- ב"כ המשיבים מסכימים לקיומן של ראיות לכואורה לעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, וחולקים על קיומן וחלופין על עצמתו בגין עבירה התקיפה. נטען כי אין לסמן על דבריו השוטר חזוט, שלטענתו הותקף. זאת, משום שבהתודה שנגבהה ממנו לא צין כיצד הותקף; ומשם שיש סתיות בין שני שוטרים אחרים שהוא עמו: בדו"ח הפעולה של הקצין דניס לא מתואר תקיפה, והשוטר ועקבנין כתוב בדו"ח הפעולה שלו כי הנהג הוא שהתקיף. נטען גם שיתר השוטרים לא עומתו עם גרטתו של השוטר חזוט. ב"כ המשיב 1 סבור, כי בנסיבות מרשו שהוא נשוי ואב לתאומים, בהעדר ראיות לעבירות התקיפה ואף אם ישן, יש מקום לשחררו ממעצר. ב"כ המשיב 2 הוסיף, כי מהחומר עולה שהמשיבים לא התנגדו למעצרם דבר שאינו מתישב עם הטענה שקדם לכך תקפו שוטר. אף הוא טען לשחרור מרשו.

- .4. המחלוקת במישור זה מתמקדת, כאמור, בעבירות תקיפת השוטר.
- .5. השוטר אליה חזות, בדו"ח פעולה מיום 26.6.14, תיאר כי עם קבלת ההוראה לבצע מעצר של היושבים ברכב הנדן, פתח את דלת הנהג באומנו "עצור משטרה, לא ליזוז" ותפס את ידו, שז"י "שני בחורים אשר ישבו במושב האחורי החלו לתקוף אותו ולתת לי אגרופים בראש, הנהג הדף אותו החוצה, בשלב זה התחלנו להתעמת מחוץ לרכב והחשוד הצליח לברוח...".
- מדובר באמירה ברורה ומפורשת, המתיחסת למשיבים אשר לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי הם אשר ישבו במושב האחורי של הרכב (הדבר עולה גם מהודעת המשיב 1 מיום 26.6.14 ש' 33, ומהודעת המשיב 2 מיום 28.6.14 ש' 27).
- .6. רוב טענות הגנה הן כאלה שאין גורעות בצורה משמעותית ממשקל הריאות. באשר לטענה המתיחסת להודעתו של השוטר חזות מיום 30.6.14, הרי שהשוטר טען בה בהקשר Dunn כי "תוך כדי שני תופס את הנהג התחלתי להרגש מכות בראש, מיד הסתובבתי והבחןתי כי שניים שתוקפים אותו..." (ש' 26-27). העובדה שלא ציין אגרופים דווקא אינה גורעת ממשקל הדברים.
- כך גם הטענה הנוגעת לדברי הקצין דניס סדובניצקוב. הלה תאר בדו"ח פעולה מיום 27.6.14 כי רץ לרכב שעלה שהשוטר חזות ניגש לנוהג "ובזמן זהה הבחןתי בשני אנשים שפתחו את הדלת אחורי ופתחו בריצה...". הקצין לא ציין כי ראה את התקיפה, אך גם לא ציין שלא ראה אותה. זהו מסוג הנושאים, שיש לברר עמו בהליך העיקרי ואין בהם לגרוע ממשקל הריאות בשלב זה.
- .7. שונים פנוי הדברים בנוגע לדיו"ח הפעולה של שוטר אחר, יונתן ועקנין, מיום 27.6.14. הלה ציין בדו"ח כי ראה את הנהג (ולא את המשיבים) תוקף את השוטר חזות ונמלט. גם סוגיה זו צריכה בירור עמוק יותר בהליך העיקרי, אך מדובר בפער ברור/mol דבריו של חזות. בשלב זה, סבורני שיש לנו ממשקל רב יותר לדברי השוטר שהותקף, השוטר חזות, שכן צפה בתוקפיו מטווח קרוב ומסר תיאור מפורט כיצד הסתובב וראה את המשיבים תוקפים אותו. זאת, בעוד ששוטר ועקנין צפה במתרחש מרחק. עם זאת, מדובר באלמנט שיש בו לגרוע ממשקל הריאות לכואורה, גם אם לא לאין סוף, שכן הוא תומך בטענות המשיבים בחיקויותם לפניה לא תקפו את השוטר. בהליך העיקרי יהא צורך לבחון לעומק את האפשרות (ואגדיש: אפשרות בלבד), כי השוטר חזות טעה וחשב שהותקף בידי היושבים בספסל האחורי, בעוד שבפועל הותקף בידי הנהג כפי שטען השוטר ועקנין.
- .8. לסיכום פרק זה, סבורני כי לצד קיומן של ראיות לכאורה לעבירה הכניסה לישראל ללא כדין, קיימות גם ראיות לעבירה של תקיפת שוטר. עם זאת, עצמתן של ראיות בנוגע לעבירה האחורה אינה מקסימלית, וקיימת חולשה הנובעת מן הפער עליון עדתי לעיל.

עלית המעצר והאפשרות להסתפק בחלופה

- .9. בבש"פ 6781/13 **كونדוס נ' מדינת ישראל** (4.11.13) עסק בית המשפט העליון בסוגיית מעצרם של מי שאינם תושבי ישראל ונאים בכניסה שלא כדין. בכלל זה נדונה הדילמה שעוניינה בקושי לאתר נאים ממין זה לאחר שחרורם והחשש לטיפול ההליך הטבעי בהיותם תושבי שטחים מחד, והרמייה מההוראה על מעצרם אף משום שאינם

מתגוררים בישראל מайдך. בין היתר נקבע כדלקמן:-

"כאשר מדובר במי שעון לחובתו עבר פלילי מכבד - ובכלל זה כאשר אין מדובר למי של חובתו הרשות רבות קודמות בעבירות של שהוא בישראל שלא כדין, וכאשר העבירה היחידה המויחסת לו היא של שהוא בלתי-חוקית בישראל, אני סבורה כי ניתן להורות על שחרור לחולפת מעצר באזור, ולהבטיח את ההטייבות לדין בהפקדה כספית ובערובות כספיות משמעותיות... כל שמדובר למי שביצע עבירות חמורות יותר לצד הכנסתה שלא כדין לישראל; ככל שמדובר למי של חובתו עבר פלילי מכבד; וככל שמדובר למי ששוחרר בעבר בערובה, לא הטייב למשפטו ובהמשך נעצר שוב בגין שהוא בלתי חוקית בישראל, בין אם לצד עבירות נוספת, בין אם עבירה עצמאית - קשה להורות על שחרור לחולפת מעצר באזור.

...ככל, מקום שמצוין בית המשפט כי ניתן לשחרר נאשם לחולפת מעצר באזור, "עשה הדבר בכפוף להפקדה כספית משמעותית ולהעמדת ערבים שהינם אזרחי ישראל, שיתחייבו לערובות כספיות משמעותיות".

10. במקורה דן מיויחסת למשיבים עבירה נוספת, לצד השניה הבלתי-חוקית בישראל. הדבר בעבירה של תקיפת שוטר, שמעצם טיבה מקימה חשש הנוגע לייחסו של עבירה שכזו לשפטו החוק, וכנגזרת מכך גם למידת האמון שנitin לתת בו כי יכבד תנאי שחרור מעצר. עם זאת, כמתואר לעיל עצמת הריאות בנוגע לעבירה נוספת אינה שלמה, ועל כן ניתן לתת רק משקל מוגבל לשיקול של קיומם עבירה נוספת ולא ניתן לשלול את אפשרות השחרור מעצר רק על בסיסה. הדבר מצריך המשך בחינה, של נתוני כל אחד מן המשיבים.

11. המשיב 1 הוא בן 30, נשוי ואב לתאומים. אין בעברו הרשעה קודמת בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין. עם זאת, קיימות עבירות משנה 2005 ומשנת 2003 של היגית רכב ללא רישיון, נהיגת רכב רשום באזור ואי הטייבות - רובן לפי תחיקת הבטחון. עוד הורשע בידוי אבניים בשנת 2004, גם זאת לפי תחיקת הבטחון. המשיב ריצה מאסרים.

ambil להקל בו ראש, איני סבור כי יש ברישום זה כדי להגביר את החששות הרלבנטיים להכרעה זו: החשש כי המשיב ישוב ויוכנס לישראל שלא כדין, או החשש כי לא יתאפשר להמשך ההליך. הדבר בעבירות מתחומים אחרים, שבוצעו לפני שנים מספר בהיותו של המשיב צער לבן עשרים, כאשר זה תשע שנים לא חזר וחטא בפלילים. לשון אחרת, לא מדובר בעבר "מכבד". על רקע זה, סבורני שנית להורות על שחרורו של המשיב מעצר בהתאם לקביעות בעניין **CONDONATION** הנ"ל.

12. המשיב 2 הוא בן 25. לא טוען כי קיים עבר פלילי.

בפתח הדיון בבקשת המעצר עד לתום ההליכים, הציגה המבקרת תיק ראיות הממתין לבירור דין ("מבחן") במסגרת נחקר המשיב ב-20.1.14. בegin התפרצות לבית מגורים וכינסה לישראל שלא כחוק (להלן: "ההליך הנוסף"). התובעת הצהירה בדיון כי בchnerה את התקיק, וכי יש מקום להגשת כתוב אישום בגין עבירה נוספת של שהוא בלתי חוקית. עינתי בתיק הנוגע להליך הנוסף, וקיימות בו ראיות הכוללות תעודה עובד ציבור בדבר העדר אישור לשוהות בישראל, תיעוד של תפיסת המשיב בתחום ישראל והודאה שלו בשניה הבלתי חוקית (הודעה מיום 20.1.14, ש' 10).

היסמכות על תיק מעין זה היא אפשרית, אך נעשית לאחר בדיקת הריאות וכחויג לכלipo"מ"ם" לא יצגו בהליך המעצר (בש"פ 6718/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פיס' ד(4) -(6) (10.9.06)). מכאן, שיש לקבלה בהקשר דין קרלנטית לעניין עצמת עילת המעצר.

עם זאת אצין, כי יש ממש בטרורנית ההגנה לפיה היה על המבוקשת לכלול נתון זה בבקשת מעוצר עד לתום ההליכים, ולא להציגו בפתח הדיון בבקשתה. אלא, שמידת ה"ഫטעה" להגנה מוגבלת. עיון בחומר החקירה הנוגע לכתב האישוםמושא החלטה זו מעלה, כי הودעת המשיב 2 מיום 20.1.14 מציה בחומר זה שלהבנתי הועבר כולה להגנה לפני הדיון. مكان, שגם ללא הצגת תיק החקירה הנוסף ניתן היה להציג את החומר האמור כתיעון לעילת המעוצר. בנוסף, תיק החקירה בנוגע להליך הנוסף נמסר לעיונו של ב"כ המשיב 2 במהלך הדיון. לכן, וה גם שהיא ראוי כי המבוקשת תכלול את העינה כבר בבקשת מעוצר עד לתום ההליכים, אני סבור כי העובדה שהדבר לא נעשה מונעת היסמכות על תיק זה.

13. אין ספק כי הנתון שענינו בהליך הנוסף מוגביר את החשש להישנות המעשים. עם זאת, אני סבור שעצמת העילה מחייבת מעוצר עד לתום ההליכים. לא מדובר "במי שלחובתו הרשות רבות קודמות בעבירות של שהוא בישראל שלא כדין", כלשון ההכרעה בעניין **קונדוס** הנ"ל, אלא במקרה בו, לאחר חקירתו, שוחרר המשיב, שטרם הוגש בו כתב אישום ומילא שאין בו הרשעה. אני סבור, לכן, כי ניתן להתמודד עם עצמתה המוגברת של העילה, באמצעות קביעת תנאי שחרור קפדיים שימושו למשיב 2 את המחיר אותו הוא עלול לשלם אם ימנע מהטייבות המשפט הדיניים.

14. בכלל השיקולים אני קובע, כי המשיבים ישוחרר מעוצר בתנאים הבאים:

א. המשיב 1 יפקיד סך 2,000 ₪, והמשיב 2 סך 3,000 ₪, להבטחת עמידה בתנאי השחרור.

ב. חתימת ערבות עצמית של כל אחד מהמשיבים בסך 10,000 ₪, להבטחת עמידה בתנאי השחרור.

ג. חתימת ערבות צד ג' לכל אחד מהמשיבים בידי ערבי הנושא תעודה זהות ישראלית, בסך 10,000 ₪, להבטחת עמידה בתנאי השחרור.

ד. התיאיבות למשפט ככל שיידרשו.

אם לא יעמודו בתנאים, יobao המשיבים בפני שופט בתוך 48 שעות.

זכות ערר כדין.

ניתנה היום, ט"ו Tamuz תשע"ד, 13 July 2014, בנסיבות
הצדדים.